

V. rész

Leszámolás

3. fejezet

Rendek Harca I

Coruscant, a Leszámolás Napján:

Egy köpenyes alak tűnt fel az előtte oly magasztosnak tűnő Jedi Templom, a Jedi otthona előtt. Szelíd, ám mégis határozott lépteivel egyre csak a bejárat felé haladt, ahol két, barna lepel alatt tetszelgő alak állt délcegen. A férfi nem tudta, hogy mostanság szívesen látják-e errefelé a látogatókat – hiszen nagyon rég járt már a Főváros roppant duracélrengetegében –, ám az előtte tornyosuló alakok rosszálló pillantásaiból úgy vette ki: nem túlzottan.

Mivel semmiképp sem akart bajt egy ilyesfajta, jelentéktelen ügyletből, elhúzta a fénykardja felett lengedező szövetdarabot, mikor kellő távolságra érkezett a két jedihez, kik minden egyes új jövevényt ehhez hasonló, árgus szemekkel figyeltek. Normál esetben bárkit beengedtek volna, amennyiben nincs fehér páncélja, vagy egy E-11-es sugárvető a kezében, de ezúttal még a tiszteletet parancsoló, barázdált markolatú fegyver láttán is csak komótosan álltak félre az útjából. Nem a fényűzés, a pompa, s a jóindulat ideje volt ez.

Hanem magáé a pusztá rettegése, a nyers félelemé.

Bár Skywalker nem sokat ért el a Demetreus név megemlékezésével a társai, testvérei körében, azért néhány tábornokot csakugyan rászédett, hogy visszavonják az erőiket, így az étellel teli planéta felett oly hatalmas flotta sorakozik, hogy az már pánikot kelt a nép köreiben. Hiszen ilyesfajta haderő nem szokott ok nélkül felsorakozni, sehol sem. Éppen ezért mindenki csak egyetlen dolgot kérdez, az égre meresztve a szemei kétségbeesett tekintetét:

Uram Isten, mi lesz itt?

Tán ez a férfi volt az egyetlen, ki teljesen másképp vélekedett az ügyel kapcsolatban. Neki olyan információk álltak a birtokában, melyek teljesen más fordulatot adhatnak az eseményeknek. Nem csak a Főváros feletti vérontást odaázhathja el, hanem a folytonos öldöklésnek is véget vethet. Az egyetlen probléma az, hogy erről senki sem tud a környezetében tartózkodók közül, a többi jedi még csak fel sem ismeri már az egykori testvérét. Egyikük nyomban meg is állította, mikor a férfi a Tanácsterem irányába fordította az egyre nehézkesebbé váló lépteit. Majd egy másik is mellésereglett.

- Alljon meg uram, az Ülést nem zavarhatja meg senki.

- Ah, szóval üléseznek. Pompás. Tudja, most jöttem a Makem Ti rendszerből, és olyasféle információm van a Tanács számára, melynek megvitatására még egy ilyesfajta ülés is kevés lesz. Tudom, hogy nem szokás csak úgy bemasírozni oda, de higgye el, ez elkerülhetetlen – az előtte tornyosuló, nála jóval fiatalabb férfi barna szemeinek tükrében már jól látta, hogy ezen terve nem várt végeredménnyel zárul, amennyiben nem talál ki valami okosat.

- Sajnálom, de nem engedhetem be. Talán ha megmondaná a nevét és a rangját, akkor megnézhetem, hogy mit tehetek. De oda még én sem mehetek be, már hosszú évek teltek el az utolsó eset óta, amikor sor került egy ilyen esetre.

- Akkor itt a következő alkalom, testvér. Ami a rangomat illeti, fogalmazzunk úgy, hogy egyszer már birtokoltam a Mester címet, ám oly sok esztendő telt el azóta, hogy ezt már mindenki elfelejtette. De nyugodj meg barátom, egy csapásra emlékezni fognak rám, amint felértem – ennek hallatán a másik két férfit egy különös érzés fogta el, melynek hatására nyomban a kardjaik után nyúltak volna, azonban a másik fickó egyetlen kézmozdulattal eloszlatta az elméjükben uralkodó késztetést.

- Álljatok félre! Mint mondtam, fontos ügyben járok errefelé.

- Ahogy kívánja – vágta rá a két jedi egyidejűleg, majd az elme trükk hatásának köszönhetően széles mosollyal az arcukon figyelték, ahogyan a férfi belép a liftbe, majd továtúnik a Tanácsterem felé néhány röpke pillanat elteltével.

S meglehet, hogy már sikerült eljutnia ideáig, azonban mégsem nyugodhatott meg, nem teljes egészében. Még keresztül kellett mennie a soron következő folyosón, melyet senki sem őrzött ugyan, ám az igazi kihívás még csak mögötte rejlett. Azonban minden izgalma és kételye ellenére mégsem akart visszafordulni: sőt, ami azt illeti:

Alig várta, hogy megtörténjen.

- Értsd meg, James, ezzel minden határon túlmentél. Nem csak a beleegyezésünk nélkül gyűjtöttél flottát a bolygó védelmére, hanem más tábornokokat is erre készítettél. És ez önmagában még nem lenne gond, ez egy kulcsfontosságú hely, jól őrzött kell, hogy legyen, de nem ennyivel! Ezekre a hajókra a Nubiánál van szükség, hogy véget vethessünk a Birodalom ostromának. Még hozzá egyszer, és mindenkorra – rivallt rá az egyik szakállas mester az ifjúra. Ez az ember nem rég kapott helyet a tanácsban, ugyanis kellett az utánpótlás az idő közben elhunytak helyére. Hisz kilenc és nem hat fő számára van a Tanácssterem.

- Egyet értek – helyeselt Naala mester, ki a létszámhiánynak köszönhetően ismételt helyet foglalhatott a soraikban. – Az ellenséget sikerült meglepnünk az ellentámadással, ha most mindent beleadunk, nem tudnak majd feltartóztatni minket. Oly sok csata és megannyi kiontott vér után akár a javunkra is fordíthatjuk a háború menetét. De ahhoz az itt állomásozó hajóknak menniük kell, másképp teljes vereséget kockáztatunk.

- De az ottani erőink már így is fölényben vannak, az erősítés nélkül is megnyerhetjük a csatát – erősködött továbbra is a szava mellett Skywalker. *Hogy lehetnek ilyen vakok?*

- Jól ismerjük Travis terveit, tudjuk, hogyan gondolkodik. Amit mi látunk, az csak a felszín, mindig van egy mesteri húzása, amivel könnyedén felülkerekedhet a csapataink felett, ez most sem lesz másképpen. Csak akkor nyerhetünk, ha mindent felsorakoztatunk, amink csak maradt – kontrázott rá Antaria mester az elhangzottakra.

- Nem, nem ismerjük. Travis nem akarja visszafoglalni a Nubiát, ő ide akar jönni a fővárosba. Az egész csak elterelés, hogy amíg odaát birkózunk a seregivel, ő itt mérje ránk a döntő csapást. Gondoljatok bele! Mi történne, ha most lerohanná ezt a helyet?

- Mégis hogyan támadhatná meg ezt a rendszert egyáltalán? Egyedül csak Ryloth felől van szabad útja, ezért is akar errefelé terjeszkedni. A másik lehetőség a Makem Ti felől érkező útvonal, de azt túlságosan is jól őrzik. Még ha az emberei fel is számolják az állomásaink többségét, a Hellsguardon sosem jutnak át. Magam felügyeltem az építését.

- De értsd meg, hogy át tud! Az egész rendszer órák leforgása alatt megszerezheti magának, ha most érkeznek a hajói. Hát nem értitek, egyszerűen lerohan minket! – ahogy elhangzott ezen kijelentése (amely egy kissé hevesebben jött ki, mint eltervezte) szélesre tárult a tanácssterembe vezető duracélajtó, s egy köpenyes alak lépett be rajta, kit mindenki döbbenet figyelt, ám még nem sejtették, nem is sejtették, hogy kivel állnak szemben.

- Nem Skywalker, még nem. Egy dolog még hátra van – ekkor egy hirtelen kézmozdulattal lerántotta barnás köpenyét, mely alól a megszokott sith öltözete tárult a bent lévő mesterek elé. A férfiak és nők elé, akik azonnal felugrottak döbbenetükben, ám csak akkor rántották elő kardjaik, mikor felismerték az idegent. Mindez nem tellett többé egy röpké másodpercnél, hiszen már több százszor látták maguk előtt az arcát, s még álmaikban is rettegtek tőle.

A Sith sötét nagyurától, Darth Travistól.

- Nyugalom, nem kell félni – próbálta csillapítani a felé meredő szilaj, sárgásan kékesen és zöldesen izzó pengék tulajdonosait, akik szemmel láthatóan egy csöppet sem váltak relaxáltabbá ennek hallatán. – Békével jöttem.

- Békével?! – emelte fel a hangját az egyik szakállas mester. – Káoszba taszítod a galaxist, aztán idesétálsz, mondván, hogy békével jöttél? Átlátunk az aljas cselszövéseiden sith, tudjuk, hogy a béke a legtávolabb álló szándék a te fajtádtól. Szóval áruld el, mit akarsz?

- Mint mondtam, szeretném megkezdeni a béketárgyalásokat. Mióta is tart a köztünk dúló polgárháború, huszonhét, huszonnyolcezer éve? Már oly régóta harcolunk egymással, hogy el is felejtettük, milyen a béke. Eddig valahányszor szembetalálkoztunk egymással a két fél, abból mindig öldöklés lett. Egyik pusztító háború követte a másikat, de végül sehová sem jutottunk. Én azért vagyok itt, hogy az elejét vegyem a következő beteljesedésének.

- És mi van, ha nemet mondunk?

- Akkor azt a lehetőséget választjátok, hogy megkockáztatjátok a háború elvesztését, abban a reményben, hogy ha nyertek, örökre megszabadulhattok tőlünk. De nem fogtok. Akárhányszor is győztetek ellenünk, mi mindig visszatérünk, hogy újramezdhessünk mindent. Tehát, ha megnyeritek a háborút, azzal nem értek el mást, mint biztosítjátok a békét a ti életetekben, ám az eljövendő generációkra hagyjátok annak terhét, hogy ismét szembe kell velünk néznie. És kérdem én, nem lenne jobb, ha nekik már nem kéne efelől aggódniuk?

- Nekünk nem lenne jobb. Veletek nem lehet békésen együtt élni, ti állandóan csak a hatalom után vágyódtok, a megszerzésére törekedtek. Ha belegyezőnk, béke lenne, igen. De meddig? Hány év, vagy évtized telik el, mire újfent elég erősnek érzitek magatokat a következő háborúhoz? Tíz, tán húsz év sem telne bele.

- Szerintem próbáljuk meg, mielőtt elhamarkodott döntést hoznánk. Úgy értem, mi esély kínálkozik a két oldal között békére, ha még csak meg sem próbáljuk? – ennek hallatán valamennyien ingatni kezdték a fejüket, egyetlen személy kivételével.

- Egyet értek – hangzott a döbbenetes kijelentés Tia'ra Snel mester finom ajkai közül. – A békés együttélés, ha mást nem is, de megér egy próbát. Meglehet, hogy a másik alternatíva kecsgetőbbnek tűnik a körülmények ismeretében, de csak rövidtávon. Teljesen mindegy, mekkora csapást mérünk a Sithre, vissza fognak térni.

- De... – felelte Antaria mester, kis gondolkozást követően – A győzelem küszöbén vagyunk. Ha elkergetjük a Birodalmat a Núbia felől, akkor már csak idő kérdése a végső győzelem. Aztán, ha még mindig akad, ki nyitott a javaslatra, akkor már a saját feltételeink szerint diktálhatjuk azt, nem pedig közös érdekek alapján.

- Éppen ezért kellene most megkötnünk a megállapodást, hogy közös érdekek alapján történjen – felelte Travis látszólag kedves arccal, ám mély bizakodással lelkében. – A békés együttélés csak akkor lehetséges, ha mindkét fél egyforma mértékben mond le a saját követeléseiről, a kölcsönös kompromisszum érdekében. Ha másképp történne, s szinte csak a ti feltételeitek érvényesülnének, az egész az értelmét vesztené. Minden újból elkezdődne.

- Nehezemre esik belátni, de igaza van. Ez a háború még koránt sem dőlt, el, mindkét félnek egyforma esélye van a győzelemre, és egyforma erővel is képviselteti magát a galaxisban. Most kell megszabnunk a feltételeket – helyeselt Skywalker.

- Legyen hát – tette hozzá Naala mester.

- Mindazonáltal, még nem tudhatjuk, hogy az elhangzottak tényleg igazak-e. Az egész békejavaslatról kezdve minden képezheti egy nagyvonalú elterelés részét is.

Ahogy mondod...

- Éppen ezért, a tárgyalások megkezdése előtt kell valamiféle biztosíték, valami, melynek birtoklásával biztosak lehetünk abban, hogy a tárgyalás kellős közepén nem ront ránk több száz, ha nem több ezer csillagromboló – szögezte le a szakállas mester.

- A számból vetted ki a szót – nevetett fel Travis, majd nemes egyszerűséggel a földre dobta fényszablyáját, s menten tarkóra tette kezeit. – Az életem lesz a biztosíték.

- Szóval ezért jöttél ide – töprengett James egy pillanat erejéig, majd csakugyan ezt találta az egyetlen logikus magyarázatnak. Elvégre a síthek mindig is maguk akarnak uralkodni, az önfeláldozás olyasvalami mely oly távol áll tőlük, mint egy huttól a gátfutás. Egyetlen Sith nagyúr sem foglalná el a fél galaxist, csak azért, hogy kivégezzék a diadalának percében – kivéve akkor, ha az illető jól tudja, hogy bármi is történjék, ő meghal a mai nap folyamán.

- Igen, ezért. Elég lesz?

- Megteszi – bökte rá végül Naala mester, alig várva, hogy eltölthessen vele egy kis időt a zárkájánál. – Téged az alsó cellák egyikében fogunk tartani, amíg a küldöttetek meg nem érkezik, aki ténylegesen is levezeti majd a tárgyalást, mialatt te egy tapodtat sem mozdulsz onnan. Ellenkező esetben azt a megállapodás felrúgásának vesszük.

- Rendben – vágta rá a Sith sötét nagyura elégedetten. Minden a terve szerint megy, méghozzá az élete utolsó, mindent eldöntő terve szerint.

Hát kívánhat többet közel százötven leélt év után?

- Ezen felül szeretnénk megtudni a küldött kilétét, fontos, hogy olyan személy legyen, aki objektív szemmel tudja nézni mindkét oldal érdekeit, akárcsak a miénk.

- A küldött a tanítványom lesz, Darth Traya, de ti csak Rea Ti'vonként ismeritek. Bár meglehet, ő már rég elfeledte ezt a nevet – a sith érdes hangja és kegyetlenséggel teli szavai hallatán Tau mester úgy érezte, mintha egy lándzsát döftek volna a szívébe. Épp ilyen rideg, zord módon kellett értesülnie afelől, hogy a rég halottnak hitt növendéke nem csak éltben van, de mostanra már a Sötét Oldal elkötelezett híve, Travis hű szolgálója, kit egykoron a saját lányaként szeretett. Ám most azt kívánta egy röpké pillanat erejéig, hogy bárcsak ne élne már, bárcsak kivégezte volna a sith, ahelyett, hogy ezt teszi vele. – Ha jól rémlik, most reggel hét óra körül lehet, és tekintve, hogy már rég úton van, szerintem egy órán belül itt lesz.

Miután Travist hátra kötött kezekkel elvezette négy harcedzett jedi, tovább folytatódott az ülés, ám jóval keserűbb hangnemben, mint korábban. A teremben tisztán érződött, hogy a még mindig teljesen hétköznapi látszatot keltő togrutának majdnem meghasadt a szíve.

- Kizárt, hogy belemenjünk ebbe. A Birodalom csak rendezni akarja a sorait, hogy néhány hónap elteltével újult erővel sújtsa le ránk. És akkor már nem tudjuk megállítani őket. Azt javaslom, öljük meg minkét sith... akarom mondani Travist, és nézzük meg, hogy tehetünk-e még valamit Rea lelkéért – törte meg Antaria mester a csendet.

- Még ne hamarkodjunk el, mi vagyunk fölényesebb helyzetben. De mégsem állunk túl rózsásan. Korrupció és széthúzás van a soraink közt. Azt az időt mi is felhasználhatnánk, ha sietünk, még azelőtt rájuk ronthatunk, hogy ők is készen állnának. Ezzel a módszerrel sokkal, de sokkal több életet menthetnénk meg, mint a jelenlegivel.

- Mindazonáltal le kell szögezmem – tette hozzá Skywalker –, hogy a megállapodásokat úgy kell megkötnünk, mintha minden egyes szava hosszú távon is igaz lenne. Ha az elhangzottak ellenére mégis beigazolódná a sejtésem, lehet, hogy Travis javaslata marad az egyetlen alternatívánk. Ám nem a békére, hanem a pusztára túlélésre.

- Természetesen. Bölcsnek kell lennünk ebben a helyzetben – helyeselt Tau mester, aztán felegyenesedett székéből. – Ha megbocsájtanak, nekem még akad némi megbeszélnivalóm az új vendégünkkel. Nem is kevés, ami azt illeti.

- Nem Naala, te nem mehetsz a közelébe. Elvakítanak az érzelmeid – szólalt fel Tia'ra amint a másik togruta kilépni készült a helyiségből, majd a többiek is sorra helyeztek. – Ha most találkozol vele, olyasmi tehetsz, mit örökre megbánnál. Az általa tápláld haragod és gyűlöleted csak úgy tombol benned, ezt tisztán látjuk, mindannyian.

- Elvette tőlem Reát, de ami rosszabb, megváltoztatta, egy hozzá hasonló szörnyeteggé tette – fordult hátra a férfi. – Mi mást kellene éreznem?

- Megértjük, hogy min mész keresztül. És hidd el, hamarosan eljön az idő, mikor fizetni fog a tetteiért, de nem most, közel sem ebben a helyzetben. Ezért lény türelmes, ne tápláld feleslegesen a másik énedet. Azt megengedjük, hogy találkozhass Reával, megbeszélheted a történeteket. De azt javaslom, inkább ne tedd. Az ő személyében már csak fájdalomra és szenvedésre lelhetsz, mintsem megnyugvásra.

- De tudnom kell...

Öt órával később:

Bár akadt némi problémája az időzítéssel, így is csak négy órát késett, amely nem is bizonyult olyan rossznak a körülményeket tekintve, bár a világ legegyszerűbb szerkezete, egy óra híján, fogalma sem volt erről. Csupán az égre pillantva jól tudta, hogy mennyi az idő, ezért is igyekezett egy kissé szaporábban felsietni a lépcsőkön, mint azt normál esetben tenné. Az előtte tornyosuló, nála legalább fél fejjel magasabb jedik nyomban félreálltak, amint meglátták. Öt már jól ismerték, sőt, már vártak is rá.

Megérkezve, már valamivel lassított a szapora tempóján. S néhány szelíd, kecses lépés után már teljes pompájában tetszeleggetett előtte a Jedi Templom roppant belső csarnoka, hol erőhasználók tucatjai hemzsegték a nap minden percében. A lehető legfeltűnésmentesebb haladása ellenére mégis egy seregnyi köztársasági katona kísérete figyelemmel minden egyes lépését, valamint a körülötte tartózkodó erőhasználók többsége is utána eresztett egy lopott pillantást. Csak hogy megbizonyosodhassanak a kiléte felől.

Hogy méltán tudhassák: ők az, ki elárulta őket.

Mivel már korábban is járt itt, pontosan tudta, hogy merre van a Tanácsterem, s azt feltételezte, hogy ott kötik majd meg a megállapodást, melyhez még jómaga sem fűzött túl nagy reményeket. Főleg úgy nem, hogy már mindkét oldalt ismerte. Ahogyan egyre közelebb és közelebb ért ahhoz a bizonyos felvonóhoz, melyen át mestere is odaérkezett, egy ismerős alak lépett elő a sötétből, döbenten felmérve őt a kék szemeivel.

- Rea, hát nem hazudott – szólalt fel Naala mester, nem is tudván, hogy mit érezzen. Lelkének egy bizonyos része örült, hogy találkozhat azzal, kiről már azt hitte, hogy sosem látja már többé. Ennek ellenére mégis fájdalmat okozott neki, hogy így kell látnia őt. Már a pusztá testtartásán, s a feketés szövetruháján látszott, hogy ő már a Sötét Oldal követe. S tán szemeinek kékes pillantása maradt az egyetlen, mi megmaradt a lányból, kit éveken át tanított, s nevelt. Azonban abban sem volt teljesen biztos, hogy az Rea igaz tekintete, vagy csak egy álca, mellyel Traya próbálja elfedni az igazi valóját.

- Naala...? Azt hittem, már nem látlak többet – közölte a lány, s legbelül nem tudta, hogy kezelje a váratlan helyzetet. Valahol mindig is sejtette, hogy előbb vagy utóbb találkozni fog a régi tanítójával, a togrutával, kit aznap Travisra cserélt. Csak épp minden reggel úgy vélte, inkább az utóbb lesz az, mely ezen fájdalmas élménnyel kecsgetet, mely nem azért esik rosszul szívének, mert ártania kellene az előtte állónak, hanem azért, mert rendkívül kényelmetlennek találta a helyzetet. Olyan kérdésekre kell választ adnia, melyekre még ő sem talált feleletet. Egyszerűen képtelenség egyszerű magyarázattal szolgálni milderre.

- Akárcsak én... olyan rég volt már. És lám, mi lett belőled – sóhajtott fel a Jedi mester keserűen, miközben egyre csak a lányt méregette a szemeivel. Ám hiába tette meg akárhányszor, a benne lévő jót kémelve, minden esetben kudarcot vallott.

- Ez nem ilyen egyszerű... Naala. Te nem voltál ott, nem láttad, amit én.

- Tudom, nem volt választásod, mind ezt mondják. De most van, számodra még nem késő, magad mögött hagyhatod a Sötét Oldalt, én segíthetek.

- Nem, nem segíthetsz. Igenis volt választásom, ami azt illeti. Számtalan alkalommal elszőkhettem volna, de nem tettem. Ami vagyok, amivé váltam, az az én döntésem. Travis felnyitotta a szememet, megmutatta, hogy milyenek vagytok valójában ti, és milyenek ők. Meglepne, ha tudnád, mily kevés különbség van a két oldal közt.

- Ne mondj ilyet, gyermekem! Te mindig is jó lelkű lány voltál, pontosan tudtad, hogy mi a helyes. Önszántadból nem válhattál ilyen gonosszá, az nem lehet.

- Nem vagyok gonosz! – csattant fel egy kissé hangosabban a kelleténél. – Ez a gond veletek, mindig is ez volt. Ti csak két aspektusát látjátok az Erőnek. A szintiszta jót, amit követtek, s a létező legsötétebbet, melynek gondolkodás nélkül beazonosítottok minden lelket, aki nem a ti ösvényeteket járja. De ez nem ilyen egyszerű, Travis jól tudja ezt. Nem minden sith romlott meg a velejéig és szomjazik vég nélkül a hatalma után. Én biztosan nem.

- Dehogynem, Rea. Csupán túl vak vagy ahhoz, hogy észrevedd! Csak nézz végig magadon! Te már nem vagy ugyanaz, akivel az Alsó Várost jártam, te már nem nézed rossz szemmel, ha egy árva csótányt is agyontapos az ember. Azóta már az sem zavar, ha ezreket, százezreket mészároltok le a cél érdekében. Máskülönben miért nem hagytad ott, amíg megtehetted, miért nem álltál félre, amikor sorra igázták le a rendszereket? Ne mond, hogy ezt bárki is végig tudja nézni, sőt elrendelni, aki nem romlott meg, a velejéig.

- És ti mit tesztek?! Azt hiszitek, hogy mások vagytok, mert a Köztársaság fényében tetszelegtek? Pontosan ezt mutatta meg a mesterem, hogy ti sem különböztök nálunk. Ugyanúgy harcoltok a saját létetekért, akárcsak mi. Ugyanúgy eltapossátok a kis férgeket az utatokból, hogy az ösvényetek tisztább lehessen, mint mi. Csak épp nekünk van annyi merszünk, hogy a háborút annak nevezzük, ami és nem „tisztogatás” néven emlegessük. Ott van Myrkr, Makem Ti, Yaga Minor. Milliárdokat mérszáróltatok le, csak azért, mert zavart, hogy a Birodalom ott van a szomszédban. Ti semmiben sem különböztök.

- Igen, és ez, ez az, amit ürügyként használsz, hogy a sajátjaid ellen küzdj? Mégis mit ígért neked Travis, hogy te még el is hitted ezt? Hatalmat, pénzt, flottát? Mi az, amit annyira vonzónak találtál, hogy egyből térdre borultál előtte?

- Rendeltetést adott, egy célt, melyet én őszintén követek. Ezt a háborút ti szítottátok, a ti hibátok az egész, hát fizessetek is meg érte. De ne vérrel, ne ártatlanok élete árán, hanem a saját lelketekkel. Lássátok meg, hogy ti mivé váltatok az eltelt időben, ahelyett hogy másokra fogtok mindent. Én legalább tiszta lelkiismerettel állhatok előtted, nincs titkolnivalóm, amit szégyellnem kellene. De ti máris a magállapodás felrúgását rebesgetitek, kihasználnátok a mi jóindulatunkat, hogy aztán kedvetekre mérszáróljatok le minket.

- Ez nem igaz, mi... téged nem ölnénk meg.

- Csakugyan, mit is mondott először Antaria mester? Azt hiszed, a te szavad megéri nekik az én életemet? Téged az első percben félresöpörnének, aztán az egyikük széles mosollyal az arcán csapná le a fejemet. Mi legalább egyenesen tennék meg ugyanezt.

- De... meg kell értened, hogy az, amit csinálsz, az nem helyes!

- Ahogyan az sem, amit te. Hát még mindig nem érted? Ebben a háborúban nincs jó és rossz, hanem csak győztes és vesztes. A ti oldalatokon én nem küzdhetek, az elsők között, névtelenül hullanék el. De itt, a győztes oldalon állva, már gondoskodhatok arról, hogy amit mi átélünk, amin keresztülmegyünk, azzal soha ne kellejen szembesülnie, senkinek.

- Ugyan, te is tudod, hogy az a megállapodás nem tarthat örökké... – ekkor Naala mesterbe egy pillanat erejéig belefagyott a szó, s mikor már folytatta mondandóját, egy teljes színárnyalattal fehérebb lett döbbenetében. – Nem is erről beszélsz, igaz?

- Miért kérdezed meg azt, amire már úgy is tudod a választ? – próbált Rea kitérni a keserű válasz elől, nem sok sikerrel. Elvégre tisztán látszott tekintetében, hogy mégis titkol valamit.

- Mond csak, mégis mire készültök? – a lány húzta a száját ennek hallatán. – Gyerünk, nyugodtan elárulhatod! Az előbb azt mondtad, hogy nincs titkolnivalód, hogy neked tiszta a lelkiismereted. Szóval ki vele, mit rejtegetsz előlünk? Mi az, amit nem mondhatsz el?

- Rendben – felelte a sith egy mély sóhajtást követően. – Nézd... én nem akartalak ilyen helyzetbe hozni, de... én megpróbáltam lebeszélni róla, jobb belátásra teríteni őket. De értsd meg, én csak egy vagyok a sok közül, és a múltam miatt nincs sok beleszólásom a dolgokba, ha nem áll ki mellettem a mesterem. Én nem akartam szerepet vállalni ebben...

- De miben, Rea? Mégis miben?

Ekkor a lány vett még egy utolsó mély lélegzetet, majd a hatalmas csillag által ragyogó ég felé emelte a tekintetét, ahol egyre csak cikáztak a kisebb siklók, s egyéb szállítójárművek. A férfi jól látta, hogy a lány bármit is feltételez látni az égen, az jóval a fellegeken túl, magában az űr hidegében lesz.

- Nem lesz megállapodás...

Mindez egy átlagos napnak tűnt odafent, az ezt megelőző napok egyikének. Az egyetlen különbség annyiból állt, hogy ezúttal több ezer hajó őrizte a Főváros élettel teli felszínét, még hozzá olyan sok, hogy az már félelmet keltett a lakosság köreiben. Ám az odalent lévők közül egyikük, még James Skywalker sem sejtette, hogy mi várja őket a mai nap folyamán. S az eseménynek, mely nem csak ezen planéta, hanem a galaxis összes többi világa életét fenekestül felforgatta, először egy mon cala volt a szemtanúja, ki a széles alakzatban felálló

hajóhad kellős közepén veszteglő csillagór hídjáról kémlelte az űr hidegét. És még nem sejtette, hogy hiába tekintheti magát a roppant csillaghajó, valamint az összes itt veszteglő hajó parancsnokának, semmit sem tehet a látottak ellen.

- Te jó ég... – csak ennyi hagyta el száját, mikor egy szürkés árnyalatú hajó tűnt elő a csillagok közül, aztán még egy, s még egy, s azokat ezer meg ezer követte. Az iszonyatos méretű birodalmi flotta érkezése nem tartott tovább néhány kósza másodpercnél, ám annak végére a délceg csillaghajók már teljességgel betöltötték a látóteret.

Maga a flotta zömét – mint minden birodalmi flotta zömét – hatalmas csillagrombolók alkották, melyek közt sorra cikáztak a kisebb lancerek és tartanok, nekik szánták a vészelhárítás nem túl nemes, ám annál létfontosságúbb feladatát. S persze ennek felelősség a sokszázezer TIE vadászra is éppúgy nehezedett, ám azok pilótái inkább a mögöttük suhanó bombázók fedezését látták legfőbb céljukul, s ezt a szakaszparancsnokaik is megerősítették. Ám ebben a flottában olyan hajók is megfordultak, melyek látszólag még csak nem is igényeltek bármiféle védelmet, ugyanis önmagukban is sérthetetlenek tűntek.

A szürkés árnyalatú rombolók közt álló csillaghajók egyike, egy eclipse osztályú szuper csillagromboló teljességgel eleget tett ezen feltételeknek, bár a kisebb testvérei sem panaszkodhattak, mint például a ballatorok, a phalanxok és persze az executorok. Ennek ellenére azok mind elbújhattak mögötte, s nem csak méret, hanem tüzerő tekintetében is. Ennek a tizenhét és fél kilométer hosszú romboló fölövege ugyanis oly roppant pusztító erővel van megáldva, hogy senki és semmi sem állhat meg előtte.

Egyetlen egy hajó, méghozzá a Demetreus kivételével, ám azt is soraik közt tartózkodott jelenleg, még inkább ellehetetlenítve a Köztársaság győzelmét. Különös mód a mon cala épp a roppant, magánál az űrnél is feketébb burkolatú csillaghajót pillantotta meg szemivel, mikor az előbb említett eclipse kapitánya úgy döntött, még a poklot is rázúdítja hatalmas, ám az ellenséges felhozatalhoz képest még eltörpülő űralkalmatosságára. A Viscount osztályt képviselő csillagóra, melyet úgy hasított keresztül a zöldesen izzó lézersugár özöne, mintha csak egy jól megvastagodott, tüzesen elpattanó hurkapálca lenne. S mikor elnyelték a narancssárgás lángok, a halála merő, a vártnál jóval fényesebb, és fájdalmasabb pillanatában, az idegen még mindig Sidis páratlan bestiáját nézte.

Tán a másvilágra is magával vitte az ördögi képet.

Hiába lőtték ki zászlóshajót, hiába halt szörnyet az admirálisuk a lángtengerben, egyetlen köztársasági hajó sem hátrált meg közel négyszer akkora birodalmi flotta ellenében. Az otthonukért küzdöttek, Coruscantért, a Köztársaság szívéért. S azt még a legegyszerűbb hajókapitány is tudta, hogy ha ezen életteli teli planéta elesik a mai nap folyamán, akkor véget ér a háború. Hiszen itt van még a Szenátus, s a Jedi Rend is, nélkülük pedig nincs, ki vezessen, nincs, ki átségitse őket a nehéz helyzetben. Nincs, ki gátat szabjon a Sithnek.

Az elszántságuk még Aleyát is lenyűgözte, egyszerűen nem hitte, hogy a bátorság ezen önfeláldozó formája még mindig ott lakozik az ellenségben. Bár minden csodálata ellenére, ő örömteli arccal nézte, ahogyan a megannyi cirkáló, vadászgép, fregatt, s minden más csillaghajó egymásnak veselkedik a harc hevében, már az első másodpercekben lángba borítva az űr ezen nem is oly parányi szegletét. A látvány pedig magáért beszélt.

A twi'lek eddig is tudatában volt annak, hogy mindkét fél több ezer cirkálóval rendelkezik, ám még az életben nem látott nagyobb űrűtközetet néhány száz résztvevőnél, ám ezúttal merőben más volt a helyzet. S így a látvány még őt magát, a tapasztalt admirálist is megigézte. A képek, melyeken a vörösösen, ám legfőképp zöldesen izzó lézéráradatban egymás után hamvadnak el a roppant csillaghajók, valamint a kicsiny vadászgépek. Az űrjárművek, mik még az aprócska porszemeknél is jelentéktelenebb képviselőiként szereltek az űtközetben. Tulajdonképpen itt már a csillagrombolók töltötték be a vadászgépek szerepét. Hisz oly sok volt belőlük, és olyannyira eltörpültek a nagyobb hajókhoz képest, hogy pusztulásuk már szinte fel sem tűnt az emberi szemnek. Ahogyan a libertyké sem.

S meg kell hagyni, azok sokkal gyorsabban hasadtak szét a lézertűzben.

A tetőponthoz közeledvén már az eclipsekhez hasonló szuper csillagrombolók sem érezhették magukat biztonságban a halál egyre csak gomolygó tengere közepette, nem egy szét is hasadt a láng szilaj tengerén, melyet már mindenki látott odalentről, kinek csak rálátása nyílt a Coruscant étellel teli felszínéről. Mi úgy tűnik, nemsokára a halál melegágya lesz.

Ha a twi'lek jól vette ki a távolból, épp az egyik ballator mállott semmivé egy hatalmas lángfelhő közepette, mikor az ellenséges hajók egy része a csillagrombolók közt méltóságteljesen úszó, az űrnél is feketébb ötvözetű árnyra kezdték koncentrálni minden tűzerejüket. Am azon könnyű szerrel keresztülsuhantak a vörösés lézernyalábok. Az sok üresfejű nem is érthette ugyan mindezt, ám még Sidis számára is fájdalmas volt nézni, ahogyan egyre csak eregetik az árny felé a halál ezen izzó formáját.

- Nos, úgy tűnik, maradéktalanul bevették a trükköt – jelentette ki a Demetreus roppant hídján helyet foglaló twi'lek, Sidis felé fordítva tekintetét. – Mellesleg, már kezdem egész megszokni ezt a hajót. Hol is kapható?

- Ne reménykedj, ebből nincs még egy – Synthia ennek hallatán már újfent megkezdte volna a már ezerszer elszajkózott szövegét azokról, kik létrehozták, ám erről inkább semmit sem akart elárulni jelen körülmények közt, nem egy ilyen népes hallgatóság mellett. Ugyanis rohamosztagosok, pilóták, klónok, s mindenféle egyéb birodalmi szervezetek sereglettek a hajóra, amint Sidis belement a twi'lek által felvázolt tervek legjobbjába, melyhez a saját bárkája is szükségeltett. – Ez a hologram kapósabb, mint hittem. Mit gondolsz, mennyi időbe telik rájönniük, hogy az előttük lévő hajó csak egy rendkívül élethű kivetítés és az igazi Demetreus több ezer kilométerre jár a csatatértől?

- Amint kiléptünk az álcázásból. Vagyis valamikor most – felelte Aleya, miközben az ablakon át szép fokozatosan tovatűnt a felettük dülő ádáz ütközet, s néhány kósza másodperc elteltével már a Coruscant éltető légkörében is találta magát.

- Ugyan, várjunk még. Elég lesz, ha az orruk előtt lépünk ki – jelentette ki a férfi úgy, mintha az övé lenne a parancsnokság. Minden esetre a hajó nagyon is az övé volt, tehát itt mégis csak ő oszthatta az észet egy bizonyos tekintetben, s Aleya, ha kissé nehézkesen is, de fejet hajtott ezelőtt. Utána már úgy sem látják egymást egy meglehetősen hosszas időtartamig.

Még beletelt egy fél percbe, hogy elérjék a kellő magasságot, s szöget. A pontot ahonnan már a Jedi Templom teljes pompájában kirajzolódhatott szemeik kíváncsi pillantása előtt. A hely, hol egykoron minden lekezdődött, hol meghozták azt a bizonyos döntést, mely szerint Darth Lizarát mindenképpen meg kell ölniük. A döntést mely, ha nem születik meg, tán Travis sosem ment volna el idáig, tán megelégedett volna Ryloth romba döntésével.

- Most! – szólalt fel határozottan Sidis, majd a Demetreus roppant hajótete menten sötétségbe borította az eget. Az emberek csak tétlenül néztek a hatalmas, számukra leginkább egy karcsúbb liberty cirkálóra emlékeztető bestiát, mely néhány kilométerre tornyosult a Jedi Templom felett. Szinte már epekedve várva a percet, mikor lángba boríthatja egyetlen frappáns sorozattal, melynek végeztével semmi sem maradna a délceg építményből egyetlen füstölgő kráter kivételével. Ám merőben más volt Aleya terve.

- A csapatok készen állnak? – fordította a nő az egyik tiszt felé a sárgás szemeit.

- Mindegyik, valamint az összes sith is a helyén van, magukon kívül – felelte a férfi közvetlenül. Az általa használt terminál bármennyire is előzte meg a korát, tökéletesen kiigazodott rajta. Pontosan tudta, hogy a fedélzeten tartózkodók közt a teljes Új Sith Rend is szerepel, kik közül már csak Aleya hiányzik a vetőkapszulákból, ám Darth Sidis is úgy vélte, hogy le kell mennie oda. Még egy utolsó csatába bocsátkozva az ősellenséggel.

- Akkor induljunk – egyenesedett fel a twi'lek a székéről, hogy eleget tehessen Travis parancsának, mely szerint az általa új alapokra helyezett Rend valamennyi tagjának ott kell lennie, hogy a jedik csontjain át vehessék újfent birtokba a helyet.

Már ami megmard belőle a harc végeztével.

- Várj egy percet – szólt közbe Sidis, majd Synthia szokott megjelenési helye felé fordította szemeit. – Elismételnéd, hogy mennyi időbe telne megszabadulni a légénységtől, ha esetleg át akarnák venni az irányítást a főbb rendszereid felett?

- Nulla egész kéttized másodpercbe – felelte készségesen a hologram, amint megjelent.

- Remek, most hogy ezt tisztáztuk, még mindig meg kell gyengíteni valahogyan a védelmüket – ekkor ismét Synthia felé fordult. – Ugye már kikapcsoltad az erőhasználók elrejtésére szolgáló rendszert? Azt az antimeritahi... akármit?

- Már akkor, amikor megérkeztünk.

- Akkor légszíves, vedd célba azt a részt... – mondta Sidis, miközben a Templom feljűk eső oldalára mutatott érdes kezével – ott! De ne rombold le az egészet, csak egy kicsit pörköld meg, hogy könnyebb dolgunk legyen. De ne drasztikusan könnyebb... – ahogy próbálta elodázni a legrosszabb sajtalmét a Demetreus kisebb, általában vadászelhárítás céljából használatos lövegeinek az egyike már be is mérte a célpontját, majd egy kékesen izzó nyalábot eresztett a Jedik szent helyének sima felületű oldala felé, mely egyenesen a közepébe érkezett. S a becsapódás hatására a roppant épület oldala kártyavárként omlott össze, miközben a mindenfelé szálldosó törmelékdarabok és az iszonyatosan heves lángfelhő mindent beterített egy röpké pillanat erejéig. Melyet az egyik masszív torony lassú ledőlése, majd a többi épület tetejével való agresszív találkozása követte.

- Ettől féltem – ráncolta a homlokát Sidis a „csupán” félig a földdel egyenlővé tett épület láttán. Még nem is sejtette ugyan, ám egykoron – pontosabban a tíz másodperccel ezelőtt – még a fenséges épület oldalán tátongó hatalmas lyuk kellős közepén nem más, mint Travis cellája hevert. – Na mindegy, induljunk!